

27 Οκτωβρίου 2016

Οι μάνες θέλουν να είμαστε καλοί, για να μας αγαπήσει κάποιος, όταν εκείνες φύγουν

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#)

Image not found or type unknown

Είχα

μόλις γυρίσει σπίτι. Είχα μόλις θάψει τη μάνα μου. Είχα κλάψει πολύ. Μετά βγήκα να διασκεδάσω. Δεν είχα πει τίποτα σε κανέναν.

Γύρισα στο σπίτι λίγο πριν το επόμενο μεσημέρι. Έπρεπε να ορίσω τον εαυτό μου σε σχέση με τη ζωή. **Η μάνα μου ήταν το σημείο αναφοράς, έστω και εάν δεν την είχα σκεφτεί ποτέ σαν κάτι τέτοιο.** Ήμασταν σαν τη Γη και το φεγγάρι. Σχέση απόστασης, εξάρτησης, μαγνητισμού και αμοιβαίας καταστροφής, αποστροφής. Ό,τι έκανα ήταν ως κάποιο βαθμό, με έναν αδιόρατο τρόπο, συναρτώμενο με εκείνη.

«Πέθανε η μαμά», επανέλαβα δακρύζοντας. Διπλώθηκα στο κρεβάτι της σαν βρέφος. Επαναλάμβανα τη λέξη συλλαβιστά και ασταμάτητα: «ΜΑ-ΜΑ, ΜΑ-ΜΑ, ΜΑ-ΜΑ!»

Στον ήχο αυτής της λέξης εκείνη εμφανιζόταν πάντοτε σαν το τζίνι, έτοιμη να ικανοποιήσει κάθε παραλογισμό μου. «Μα ήταν τόσο αδύναμη! Πως μπορούσε και έκανε ότι της ζητούσα; Γιατί έπρεπε να ζητώ από εκείνη;» αναρωτιόμουν ενοχικά.

Το βλέμμα μου έπεσε στις ντουλάπες της. Φαντάστηκα το περιεχόμενο τους. Στην τέρμα αριστερά έβαζε μικροπράγματα. Την άνοιξα με την φαντασία μου και είδα το κουτί με τα ραφτικά, με το οποίο επιδιόρθωνε τα ρούχα μας. Δεν είχα δώσει ποτέ σημασία σε αυτή τη διαδικασία και όμως τώρα που την αναλογιζόμουν μπορούσα να διακρίνω στοιχεία μαγείας. Επισκεύαζε το τίποτα!

Ποτέ δεν είχε αποτύχει και όμως ποτέ δεν της είχα πει μπράβο. Μπράβο μου έλεγε μόνο εκείνη. «Πόση φαντασία, πόσο πείσμα», αναρωτήθηκα βλέποντας μέσα από τον καθρέφτη εκείνη, να στέκει στην άκρη του κρεβατιού ράβοντας. Δεν μου έδινε σημασία, έκανε σαν να μην υπάρχω.

Κάτω θα πρέπει να είναι το ατμοσίδερο και κάποια από τα παπούτσια της. Μου άρεσε να κρύβομαι εκεί μέσα. Ίσως επειδή δεν με άφηνε εκείνη. «Μου ανακατεύεις τα πράγματα», μου παραπονιόταν. Δεν σεβόμουν καμιά της επιθυμία ή ανάγκη ιδιωτικότητας. Μπορεί για αυτήν, συγγνώμη, για την μαμά ήθελα να πω, η συγκεκριμένη ντουλάπα να ήταν ένας χώρος ιερός, προσωπικά δικός της. Δεν μου είχε περάσει από το μυαλό σαν ενδεχόμενο.

Στην μεσαία ντουλάπα είχε τα ρούχα της. Μέσα σε πλαστικές σακούλες. Παλιομοδίτικα ταγέρ από την εποχή που ήταν νέα. Ποτέ δεν έγινε μοντέρνα σαν την Άννα την Βίση. Ο χρόνος για εκείνη είχε σταματήσει τη στιγμή που γεννηθήκαμε. Τριάντα χρόνια πριν.

Στην ακριανή είχε τα σεντόνια μας. Δεν μου άρεσαν. Ήταν όλα αγορασμένα από πλανόδιους έμπορους. Ήταν όλα κουρασμένα από μια ζωή τόσο μικροαστική και τόσο απρόσμενα σύντομη. **Στο σπίτι μου είχα μόνο ντιζαινάτα σεντόνια, σε μια προσπάθεια να δείξω πως το γούστο μου διαφοροποιήθηκε από αυτό εκείνης.** Με ενοχλούσε η επιθυμία της να επιβάλει την αισθητική της πάνω μου. Μέχρι και τα δώδεκά μου, με έντυνε όπως ήθελε αυτή. Σαν τον άντρα που θα ήθελε να έχει.

Στη συνέχεια το βλέμμα μου έπεσε στην ανοιχτή πόρτα, η οποία έβλεπε μέχρι το παιδικό μου δωμάτιο. «Κοιμόταν πάντοτε από αυτή την πλευρά, μάλλον για να μας

βλέπει, να μας ελέγχει», ψιθύρισα. Κρατούσε την πόρτα ανοιχτή με ένα δοχείο μεταλλικό νερό για το σιδέρωμα, δεκαετίες τώρα. Ποτέ δεν μου πέρασε από το μυαλό ότι θα μπορούσε να κοιμάται με την πόρτα κλειστή. Όχι ψέματα, το έκανε κάποιες φορές όταν ήθελε να κοιμηθεί και εγώ είχα δυνατά την τηλεόραση.

Και όταν εμείς φύγαμε για σπουδές στην Αγγλία, το δοχείο για πάντα εκεί, να κρατά ανοιχτή την πόρτα! Όλα εκείνα τα χρόνια μας περίμενε ανυπόμονα λες και θα γυρνούσαμε από βραδινή έξοδο. Όλα εκείνα τα μοναχικά βράδια θα κοιτούσε ακόμα πιο επίμονα. **Πόσες φορές δεν θα σηκώθηκε μέσα στο μισοσκόταδο και το κρύο του χειμώνα για να μας σκεπάσει και αντιλαμβανόμενη πως λείπουμε θα έβαλε τα κλάματα;**

Ίσως τότε να έμενε ξύπνια μέχρι το ξημέρωμα περιμένοντας μια «λογική» ώρα για να μας τηλεφωνήσει. Εμείς ή μάλλον εγώ, διαμαρτυρόμουν για το ακατάλληλο της ώρας, της μιλούσα κουρασμένα και ανόρεχτα.

«Τι ώρα είναι αυτή που παίρνεις, είστε 2 ώρες μπροστά!» Το έκλεινε χωρίς να πει λέξη. Μας αγαπούσε με πάθος. Όπως όλες οι μαμάδες άλλωστε.

Η δικιά μου όμως δεν είχε ζωή εκτός από εμάς. Μας αγαπούσε γιατί δεν είχε τι άλλο να κάνει. Ήταν μια διαρκής απαγόρευση. Ποτέ δεν καθίσαμε στο σαλόνι. Το φύλαγε «καινούριο» για τους γάμους μας, που ήλπιζε να είναι πιο τυχερότεροι από τον δικό της. Πάντα γκρίνιαζε για να κλείσουμε τον θερμοσίφωνα, να μην τρέχουμε στο μπαλκόνι, να μην βάζουμε τα πόδια στον καναπέ, να μην παίζουμε μαξιλαροπόλεμο, μπουγέλο ...

ΉΜΑΣΤΑΝ ΌΛΗ ΤΗΣ Η ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΩΡΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ, ΤΙ ΕΪΜΑΣΤΕ; ΌΛΟΣ ΤΗΣ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ;

Υπήρχαν φορές που ντρεπόμουν για αυτή. Δεν ήταν όσο μορφωμένη μου άξιζε, όσο νέα έπρεπε, όσο όμορφη ήθελα. Δεν ξέρω εάν το καταλάβαινε.

Την σκέφτηκα σαν γυναίκα. Ποτέ δεν μπόρεσα να αντιληφθώ πως ήταν τέτοια. Ήταν η μαμά μου. Για κάποιους όμως υπήρξε γυναίκα. Την σκέφτηκα σαν φίλη κάποιων ανθρώπων, σαν συγγενή άλλων. Θα λείπει και σε αυτούς άραγε; Μάλλον όχι, δεν ήταν ιδιαίτερα γοητευτικός άνθρωπος. Ήταν απλή...ήταν σαν όλους.

Τρεις μέρες μετά. Περιφερόμουν τώρα στους χώρους του σπιτιού μας και περισυνέλεγα μνήμες, εστίαζα στις πιο αδιόρατες λεπτομέρειες ότι δεν είχα εντοπίσει ως τότε. Είδα μουτζούρες στις γωνίες των τοίχων από τα λάστιχα των ποδηλάτων, ξεφτισμένες κλωστές στις μοκέτες από το κυνηγητό, γρατσουνισμένα

πλακάκια από την μπάλα μέσα στο σπίτι, όσο έλειπε.

Σε αυτές τις επιμέρους λεπτομέρειες, σε αυτά τα λάθη, θα μπορούσε κάποιος να διαβάσει τη ζωή αυτού του σπιτιού. Του δικού μου σπιτιού. Ήταν ενδείξεις πως κάτι συνέβαινε, μην φανταστείτε τίποτα τρομερό, όχι ότι σας πέρασε από το μυαλό.

Χάιδευα με την παλάμη μου τους τοίχους του χολ. Σε κάποιο σημείο ένιωσα το χέρι μου να αγγίζει μια ρωγμή η οποία δεν ήταν πια εκεί. Είχε κάποια στιγμή διορθωθεί, όχι όμως για τη μνήμη του σώματος. Η μνήμη της αφής την εντόπισε και την αναπαρήγαγε στο ακέραιο.

Για εμένα όσα στρώματα μπογιάς και εάν την καλύψουν σε αυτό το σημείο θα υπάρχει πάντοτε μια πληγή. Είναι σαν να προσπαθεί μια υπεραιωνόβια γυναίκα να κρύψει την φθορά του βίου της με παχιές στρώσεις make up. Impossible!

Έμεινα στο σπίτι μέρες. Υπό άλλες συνθήκες θα το είχα κάνει μπουρδέλο και όμως δεν υπήρχε η παραμικρή ένδειξη της παρουσίας μου. Τώρα πια το φρόντιζα σαν να ήταν εκείνη. Οι γείτονες με έβλεπαν μέσα από τα τζάμια να πηγαινοέρχομαι από δωμάτιο σε δωμάτιο, σαν χρυσόψαρο σε γυάλα.

Έπλενα τα ποτήρια και τα στέγνωνα όπως εκείνη, σφουγγάριζα με επιμέλεια. **Της άναβα το καντηλάκι, πράγμα για το οποίο κάποτε την κορόιδευα.** «Δεν υπάρχει θεός, όλα αυτά είναι βλακείες. Είσαι ηλίθια!», της φώναζα.

Προσπάθησα να μαγειρέψω. Είχε συνταγές μόνο για γλυκά. Τα φαγητά η μαμά τα έκανε από μνήμης. Το ίδιο και εγώ. Έφτιαξα το αγαπημένο μου. Έστρωσα το συνηθισμένο εμπριμέ τραπεζομάντιλο. Σέρβιρα στον εαυτό μου και προσπάθησα να φάω. Όχι, δεν θα κατάφερνα να πετύχω το αποτέλεσμα της. **Δεν είχε σημασία που δεν ήταν η πιο καλή μαγείρισσα. Ήταν το φαγητό της μαμάς μου.** Μου ήρθε να κάνω εμετό. Το απεγνωσμένο μου βλέμμα γύρευε βοήθεια. Μα δεν υπήρχε κανείς να συντρέξει. Άνοιξα την τηλεόραση. Έβαλα να δω ότι θα έβλεπε εκείνη. Όλα όσα κορόιδευα. Ήθελα με αυτόν τον τρόπο να την διατηρώ παρούσα. Ο ήχος τέλους της σειράς σήμαινε πως θα μπορούσα να πάω στο μπάνιο. Επέστρεψα, διέκρινα με την άκρη του ματιού μου την ημιτελή προσπάθεια κάποιου να κατεβάσει τις κουρτίνες. Μάλλον είχε αποπειραθεί αλλά δεν πρόλαβε. Έφερα τη σκάλα, τις κατέβασα. Δεν την είχα βοηθήσει ποτέ να το κάνει. Ήταν τόσο βαριές είχε δίκιο! Τις έβαλα σε μια λεκάνη. Τις πήγα στο μπάνιο. Επέστρεψα και πάλι. Ποτέ δεν τελειώνουν οι δουλειές σε αυτό το σπίτι διαμαρτυρήθηκα στον παρουσιαστή της τηλεόρασης. Ήταν ο καθημερινός συνομιλητής της, ερήμην μου

ασφαλώς.

«Η μαμά ήταν πολύ περήφανη για την καριέρα μου», σκέφτηκα. Δεν ήξερε βέβαια πόσο μαλάκας και σκληρός ήμουν με τους άλλους ή μάλλον υποψιαζόταν. **Και όμως δεν θα με μάλωνε που πούλησα τη ζωή του πιτσιρικά που ήμουν για μια μεζονέτα και ένα αυτοκίνητο.** Οι μανάδες είναι οι πιο συμβιβασμένοι άνθρωποι. Να ένα λάθος που κάνουν!

Εγώ ήθελα να είμαι πιο γαμάτος από τους άλλους. Ποιους άλλους; Αυτούς που θα με πουλούσαν για ένα αυτοκίνητο και μια προαγωγή, ίσως και για απείρως λιγότερα. Και εδώ που τα λέμε καλά θα μου έκαναν γιατί εάν δεν το έκαναν αυτοί θα τους πουλούσα εγώ. Μόνο μετά την συντριβή μπορείς να αισθανθείς συμπόνια.

Τώρα πια καταλαβαίνω γιατί ανησυχούσε για το εάν είμαι καλό παιδί. Όλοι πρέπει να είμαστε καλά παιδιά για να βρεθεί κάποιος να μας αγαπήσει όταν εκείνες πεθάνουν.

Ποιος θα με αγαπάει τώρα που δεν υπάρχει αυτή; Μάλλον κανείς!

Κοίταξα μέσα από το παράθυρο μια μαργαρίτα που άνθιζε στο περιθώριο του μπαλκονιού. Τόσο παλιό ήταν το σπίτι και τόση η επιθυμία αυτού του λουλουδιού που **άνθισε στο τίποτα.** Στην σκιά από τα κάγκελα.

Χτύπησε το τηλέφωνο. Πήγα να το σηκώσω.

- «Παρακαλω», είπα. «Παρακαλώ», επανέλαβα... «Ποιος είναι μιλήστε μου», φώναξα κλαίγοντας.

- «Πήρα να δω αν έφαγες το φαγητό σου», νομίζω πως άκουσα...

Γράφει ο zoetic (Ιωάννης Παπαναγιώτου)

Πηγή: lifo.gr